

EL MAG QUE DESAPAREGUÉ LA POR

L'hivern passat ens vam reunir tota la família per a dinar, ja que feia temps que no quedàvem. Per la vesprada la meua iaia feu xocolate i coca en llanda per a sucar. Estàvem tots al voltant de la llar escoltant les històries dels majors. Mon tio em contà una que em va agradar molt.

Quan era un nadó, els seus pares van morir en un accident. En quedar orfe va anar a viure amb el seu avi, aquest vivia sol en un poblet molt xicotet dalt d'una muntanya.

Mon tio va créixer molt feliç amb el seu avi i els animallets que tenia al seu voltant, però... una cosa feia que no tinguera la felicitat absoluta, era la por. Ell era un xiquet molt poregós que havia inventat un amic que el protegiria, un goril·la anomenat Monkey, mon tio pensava que amb la fortaleça de Monkey estaria sempre protegit.

Passaven els dies i encara que la seua imaginació feia que Monkey apareguera i estiguera al seu costat, mon tio continuava tenint malsons, despertava tremolant i cridant que no vingueren els monstres.

El iaio anava al seu llit fins que aguaitava la claror.

- Has de fugir de la por, li deia el iaio.
- Ja ho se, però no puc evitar-ho, contestava mon tio.
- La por la crees tu, cadascú n'agafa la que vol, li deia.

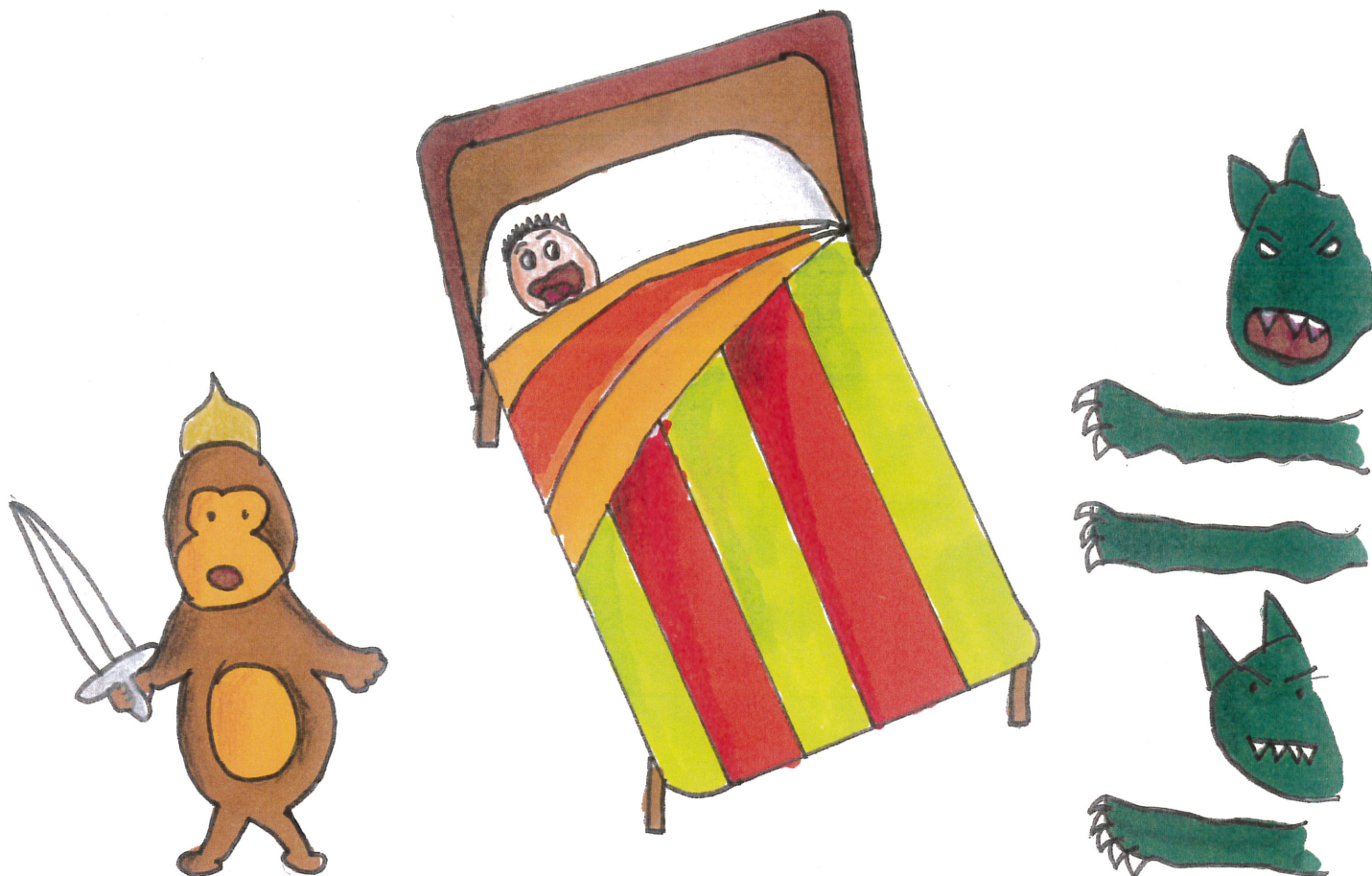
El seu iaio estava molt trist perquè inventava històries per a que perguera la por, però no ho aconseguia.

-Ja tens cinc anys i hauràs d'anar a l'escola, li deia a mon tio.

Ell pensava que si eixia de la casa i anava a llocs que no coneixia encara ho passaria més mal. El seu iaio es culpava i es sentia molt trist, pensava que el xiquet encara que s'havia criat amb molt d'afecte i amor trobava en falta altres xiquets al seu voltant.

Un dia mon tio li va fer una promesa a Monkey, li va dir:

-La setmana que ve compliré sis anys i en setembre començaré l'escola, coneixeré xiquets i faré amics.

Arribà el vint-i-huit d'agost i va complir sis anys, el iaio va fer un pastís de xocolata i li va regalar una bicicleta molt xula, va ser un dia inoblidable.

A la nit i en el llit es va despertar i va veure com els monstres el miraven, ell pensà:

-Sempre igual, mai s'obliden de mi.

De sobte mirà i en l'habitació havia un túnel molt llarg. Monkey i ell començaren a córrer pel túnel i els monstres els perseguiren.

Al final del túnel hi havia molta llum, de sobte ell es va mirar i va veure que s'havia convertit en un mag, Monkey li va dir :

-És el moment.

-Sí, digues les paraules màgiques, contestà Monkey

-"Abra cadabra, pata de cabra" que estos monstres desapareguen per a sempre i no molesten ni a mi ni a ningú més mai en la vida.

Començà a sonar la música, cada vegada més alta, la gent aplaudia, molta gent pujà a l'escenari i portaren a mon tio als muscles, ell no podia creure el que passava, Monkey estava feliç.

Pel matí mon tio es va despertar sentint com s'havia complit el seu somni i va poder ser feliç.